

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1933
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἑκπαί.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέμνηθ' δραχ. 55. Τρίμηνθ' δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράμμα διακτ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλεν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηθ' καὶ Τρίμηνθ' ἀνάλογα.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΙ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἐκέρχεται ἀρχίζον τὴν 1ην οἰουθῆκτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδρητίδου ἑπίθ. 42. παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 8 Σεπτεμβρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 41

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ κοιτάζοντας μὲ ἀπεριγράπτο μῖσος τὸν ἀρχαιολόγο, ὁ Ραναῦ ἐξακολούθησε:

— Δὲν ξέρεις λοιπὸν, σκύλε, τί εἶναι τὸ πρᾶγμα ποῦ κρατᾷς; Δὲν ξέρεις πῶς τὸ ἱερὸ, τὸ ἄγιο αὐτὸ φύλαχτό, ποῦ βρισκόταν ἀπὸ ἀμέτρητα χρόνια στὸ Ραμ-Μοχούν, ἐξοσφαλίζει ἀπὸν κλέφτῃ τοῦ τῆ βασιλεία τοῦ Κανδαχάρ καὶ τὴν αὐτοκρατορία δολάκερης τῆς κεντρικῆς Ἀσίας; Καὶ ζητεῖς χάρη; Ζητεῖς χάρη ἀπὸ τὸν Δουλίη Ραναῦ τὸν Δίκαϊο, Πατέρα καὶ Μεγάλου Διδάκαλο τῶν Ἀδελφῶν τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ;

Κεῖ ἔτριζαν τὰ δόντια τοῦ Ραναῦ, καὶ τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες.

«Τῶν Ἀδελφῶν τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ»!

Τὰ φοβερὰ αὐτὰ λόγια ἐξηγοῦσαν σὲν κ. Κλοακὲν τὰ πάντα. Γιατί ἐγνωρίζε τὴν ἐγκληματικὴν αὐτῆ μυστικῆ Ἐταιρεία ποῦ, ἀπὸ λίγα χρόνια, ἦταν ἀπλωμένη σ' ὅλη τὴν Ἀνατολή καὶ εἶχε σκοπὸ τὴν ἐξόντωση τῶν Ἑθρωπαίων ὄλων ἀδιακρίτως. Ἦταν χωρισμένη σὲ δύο μεγάλες αἱρέσεις. Ἡ πρώτη, ποῦ τὴν ἀκολουθοῦσαν κυρίως οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Μαλάιοι, παραδεχόταν τὴν χρῆση τοῦ αἵθρου καὶ τοῦ δηλητηρίου, ἀλλὰ μὲ τὸν ἐξῆς παράξενον ὄρο: τὸ ἔπλο, ποῦ θὰ μεταχειρίζονταν ὁ «ἀδελφός» κατὰ τὴ δολοφονία, ἔπρεπε ν' ἀφίνεταὶ στὴν κατοικία τοῦ θύματος.

Ἔτσι ἕνας ἀρτοποιός στὴν Καντόνα εἶχε ἀποπειραθῆ τελευταία νὰ δηλητηριάσῃ δολάκερη τὴν εὐρωπαϊκῆν πελατεία του, ρίχνοντας ἀρσενικό — εὐτυχῶς σὲ μικρῇ δόσῃ —

στὴ ζύμη τοῦ ἄσπρου ψωμοῦ ποῦ θάγγραζαν — καὶ φυσικὰ θὰ τῶπαίοναν στὰ σπτικά τους. — καὶ ἔτσι ἀκόμα, στίς πολυάριθμες δολοφονίες ποῦ ἀναστῆτωσαν τὸ Σαίγινδν καὶ τὴν Κοχτιγκίνα τὸ 1882, πάντα τὸ φονικό ἔπλο βρισκόταν πεταμένο στὴν τόπο τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ δευτέρα αἵρεση, ποῦ ἐπικρατεῖ περισσότερο στὸ Ἀφγανιστάν καὶ στὴν Κεντρικὴ Ἀσία, εἶχε καὶ αὐτὴ σκοπὸ τὴν ἐξόντωση τῶν Ἑθρωπαίων, ἀλλὰ μ' ἄλλο τρόπο: ὁ δολοφόνος δὲν ἔπρεπε νὰ χύσῃ τὸ αἷμα τοῦ θύματος του, οὔτε νὰ βάλῃ χερεὶ ἀπάνω του. Ἐπρεπε δηλαδὴ νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, ἢ νὰ τὸν κάμῃ νὰ πνιγῇ στὴ θάλασσα, ἢ νὰ βάλῃ νὰ τὸν δαγκάσῃ φαρμακερὸ φίδι, καὶ καθεστῆς.

Κεῖ ἂν καταδικάζονταν κανένας σὲ τέτοιο θάνατο, εἶλα τὰ μέλη τῆς οἰκογένειάς του ἦταν καταδικασμένα μαζί του!

Ὅταν ἀκούσε λοιπὸν «Οὐρανὸς καὶ Γῆ», ὁ κ. Κλοακὲν κατάλαβε πῶς μὲ τί φανατισμὸ καὶ μὲ τί μῖσος εἶχε νὰ παλαίσῃ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



« — Πῶς, ποῦ, τί ἀνηλιάτ' »

Γι' αυτό γύρισε την πλάτη στο ανθρώπιμο έκεινο τέρας, και τραβήξε μαζί του τα δυο παιδιά στο βάθος της σπηλιάς. Έπειτα κάθισε μπροστά στο τραπέζι, κοντά στη μούμια, σκύρωσε τα χέρια και περίμενε.

«Η Άνθη κι' ο Χάνδος τον μιμήθηκαν.»

«Η θυρίδα είχε κλείσει.»

Κ'.

Το τελευταίο κεφάλαιο του «Ροβινσών»

«Εμειναν εκεί κάμποση ώρα σιωπηλοί κι' άξαφνα ο Χάνδος ρώτησε: —Θεϊε, πόσον καιρό θέλεις κανείς για να πεθάνη της πείνας;

—Δύσκολο να προσδιορίσω κανένας ακριβώς, αποκρίθηκε ο κ. Κλοακέν. «Εξαρτάται από την ηλικία του ατόμου την ιδιοσυγκρασία του, την υγιεινή του κατάσταση και τη δύναμη, την άνοχη του οργανισμού του. —Εμείς, παραδείγματος χάριν, πόσες ημέρες θα μπορούσαμε να ζήσουμε χωρίς τροφή;

— Πέντε ΄ ξξη ημέρες... ίσως και οχτώ... ίσως και δέκα.

— Τότε, θεϊε μου, θα ελευθερωθούμε και να είσαι ήσυχος. Οι φίλοι μας, θα μ' αναζητήσουν και δεν υπάρχει αμφιβολία πως θα μ' βρουν. Έγώ στη θέση τους θ' άφερνα το νησί άνω κάτω!

— Ναι, κι' εγώ αυτό έλπίζω, θ' μ' βρουν αποκρίθηκε ο κ. Κλοακέν. «Η πεποίθησή του όμως ήταν προσηπτική. Από μέσα του δεν ήταν καθόλου βέβαιος πως μπορούσε να τους βρουν μέσα σ' εκείνο τον τάφο.»

— Για την ώρα, έξακολούθησε, το καλύτερο είναι να σκεφθούμε πως να χρησιμοποιήσουμε τον καιρό μας χωρίς να πλήξουμε πολύ. Τι θα λέγατε αν σ' άπρόπεινα, παραδείγματος χάριν, γ' αντιγράψουμε και να μεταφράσουμε αυτό το παλιό χειρόγραφο; Θ' ξαν μι' έργασία πολύ σοβαρή και πολύ ενδιαφέρουσα.»

— Ναι! ναι! άς αντιγράψουμε τη διαθήκη του σεβαστού μας προπάπου, φώναξαν η Άνθη, κι' ο Χάνδος μαζί.

— Κι' ύστερα θ' μπορούμε να γράψουμε με ήσυχία τη δική μας και να την άψουμε κοντά στη δική του, αν μ' μ' μέλη να πεθάνουμε και μετς έδω-μέσα, πρόσθεσε η Άνθη με μια άξιοθάμαστη ψυχική γαλήνη.

— Προπαντός θ' κάνουμε καλ' να σβύσουμε δύο τουλάχιστον άπ' τα κεριά μας, είπε ο κ. Κλοακέν. Δεν έχουμε παρά μόνο ξηή και πρέπει να τα οικονομίσουμε για να παράσουμε μ' αυτά όσα-τό δυνατό περισσότερο. Άφου κταστρώθηκε το πρόγραμ-

μα, κάθισαν γύρω στο μεγάλο τραπέζι, δίπλα στο σκελετό, ο Χάνδος με το μολύβι στο χέρι, μπροστά σε μερικά φύλλα άσπρο χαρτί που τέπεσπασε άπό το σημειωματάρι του, κι' ο κ. Κλοακέν κι' η Άνθη σκύβοντας μαζί πάνω άπ' το χειρόγραφο. Όταν ο άρχαιολόγος θ' έδισταζε μπροστά σε καμμιά μισοαβυσμένη λέξη, τα μάτια της νεαρής άνεψιάς του, που έδλεπαν τόσο καλύτερα, θ' τον βοηθούσαν να τη διαβάξη σωστά.

Κι' άρχισε η έργασία. Ο κ. Κλοακέν έδιόταζε, ο Χάνδος έγραφε. Έπειτα έκαμαν τη μετάφραση. Κι' ιδού τι έλεγε η διαθήκη (*).

«Την όγδόην ημέραν του Μαρτίου, σωτηρίου 1717, ο ύποφινόμενος Ροβινσών Κρόσος άπό την ΄Γόρκην της ΄Γορκσίρ του βασιλείου της Άγγλιας, άγων το όγδοηκοστόν τέταρτον έτος της ηλικίας μου, υγιής το σώμα και το πνεύμα, άν και πολύ καταβεβλημένος άπό το γήρας, άπεψάσισα να ποτελειώσω τα Άπομνημονεύματά μου, να συμπληρώσω και να διορθώσω τα χειρόγραφα, τα όποια άφησα πρό 13 ετών εις την πατρίδα μου.»

«Έκαμα ένα έγκλημα και το έξομολογούμαι: Άπό συμφέρον, έγωίσην και άπληστίαν, ήθέλησα να πατήσω τον κόσμον όσον άφορ' την άληθ' ή θέσιν της νήσου μου. Έκράτησα το μυστικόν δια τον εκυτόν μου, λησμονών ότι πάσα άνακάλυψις άνήκει όχι εις εκείνον ο όποιος την έκαμε, κατά τύχην πολλάκις, αλλά εις το ανθρώπινον γένος το όποιον αντιπροσωπεύει. Έξηπάτησα τους συγχρόνους μου, ίσως δε και τους μεταγενεστέρους, τοποθετήσας την νήσον αυτήν εις τον Άτλαντικόν ώκεανόν και εις το άρχιπέλαγος των Καραϊβων, ενώ πραγματικώς εδρίσκεται εις το κέντρον του Ειρηνικού.»

«Όποιοι και άν είσθε σεις, οι όποιοι θ' άνεύρετε, μετά παρέλευσιν ίσως αίωνων, την υπερτάτην αυτήν έξομολόγησιν ενός έτοιμοθανάτου, αναγνώσατέ την με προσοχήν και ίδατε εις αυτήν την τιμωρίαν, την όποιαν πάντοτε έφελκεί ο έγωϊσμός και η άπληστία.»

«Διηγήθην εις το πρώτον μέρος τώ Άπομνημονεύματι μου πως έρρίφθην δια πρώτην φοράν εις

(*) Ο κ. Κλοακέν άπαγόρευσε τη μετάφραση του άγγλικού κειμένου στην καθάρουσα, πρώτο, γιατί σαν άρχαιολόγος αυτή τη γλώσσα μεταχειριζόταν, κι' έπειτα ίσως γιατί ήθελε ναπορώση και την άρχαϊκή γλώσσα του πρωτοτύπου, που είχε γραφεί πρό δύο αίωνων.—Σ. τ. Μ.

την έρημόνησόν μου, πως έζησα εις αυτήν, και ύπό ποίας περιστάσεις ήλευθερώθην, μετά 29 ετών αιχμαλωσίαν. Είναι γνωστόν άκόμη πως την έγκατέλειψα εις άποικίαν Ισπανών και άγγλων ναυαγών, πως εδρον άργότερα την εύκαιρίαν να επανιδώ ήτι άνόμαζα κάπως πομπωδώς βασιλείον μου, και να φέρω εις αυτό διάφορα είδη ζώων και φυτών (σπόρων), εις ποίαν κατάστασιν επανέβρον και δια δεύτεραν φοράν αυτό το βασίλειον, και πως, άφου τ' έδωσα νόμους, το έγκατέλειψα και πάλιν χωρίς σκοπόν να επιστρέψω.

«Ό,τι όμως δεν είπα είναι πως κατώρθωσα να μη διαδοθή το μυστικόν της θέσεως της νήσου μου και ποίας προφυλάξεις έλαβα δια να μη σμυθή ταυτο κατά την δευτέραν μου επίσκεψιν.»

«Και πρώτα πρώτα, οι στασιασταί ναυταί, οι όποιοι έφθασαν εδω άφου έσφαξαν τους άξιωματικούς των, ήσαν άρκετά άμαθείς ώστε να ήμπορέσουν να προσδιορίσουν επιστημονικώς την γεωγραφικήν θέσιν. Η τύχη τους έκαμε να προσμυσοθούσιν εις την πρώτην γην ή όποια εδρέθη εμπρός των.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

Στο Λονδίνο ήταν ένα θηριοτροφείο.

Μπορούσε κανείς να το επισκεφθ' ή αγοράζοντας εισιτήριο, ή δίνοντας άντι για χρήματα σκυλιά ή γατιά, που έχρησίμευαν για τροφή των θηρίων.

Ένας φτωχός άνθρωπος, που δεν είχε χρήματα, επιθύμησε να ιδ' τα άγρια θηρία. Έπίσσε λοιπόν ένα μικρό σκυλάκι άπό το δρόμο και το έφερε στο θηριοτροφείο. Τον άφησαν να μπη. Έπήσαν το μικρό σκυλάκι και το έρριξαν στο κλουβι ενός λεονταριού για να το φάη.

Το σκυλάκι έξαπλώθηκε άνασκελα με τα πόδια στον άέρα και κουνούσε την ουρά του.

Το λεοντάρι το έπικος με το πόδι και το έσησε ορθό.

Το σκυλάκι σηκώθηκε κι έκανε σουζα.

Το λεοντάρι το παρακολουθούσε με τα μάτια, κουνώντας το κεφάλι πότε άριστερά και πότε δεξιά χωρίς να το άγγίξη.

«Όταν ο φύλακας του θηριοτροφείου ταυ έρριξε το μερίδιό του κρέατος, το λεοντάρι έχώρισε ένα κομ-

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ ΚΑΜΗΛΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

— Και μ'ς σήκωναν με το ξύλο, είπε το πρώτο γαϊδουράκι. — Και τί ξύλο! είπε το δεύτερο. Ξύλο άλύπητο! Μ'ς άνοιγαν πληγές, κι' οι μύγες, πλήθος μύγες, έρχονταν και μ'ς βύζαιναν το αίμα.

— Και ποτέ δε χορταίναμε φαί, όλο πεινασμένοι βοισκόμαστε.

— Και το άχούρι που κοιμόμαστε ήταν σκοτεινό και βρώμικο.

«Η Γκιμέλα, με το πιο περιφρονητικό της ύφος, φώναξε: — Μ'ς σεις δεν είστε παρά γαϊδουρία! καλά σ'ς έκαναν!

Το πουλάρι, ο Ντζίν, στάθηκε μπροστά της προκλητικά.

— Πώς είπατε; Και μετς τί είμαστε, παρακαλώ;

— Άλογα, γαϊδουρία, το ίδιο πράγμα, αποκρίθηκε η καμήλα. Σεις είσαστε γεννημένα στο στάβλο, στο άχούρι, στη σκλαβιά. Δεν μπορούτε να καταλάβετε σεις έμένα!

«Η Ζόχρα, μια όμορφη ζαρκάδα με γλυκά μάτια, που δεν είχε μιλήσει ως εκείνη τη στιγμή, είπε: — Κι' εγώ, Γκιμέλα, γνώρισα μια μεγάλη ελευθερία, αλλά δεν άγρησα να συνηθίσω τη σκλαβιά. Γιατί τάχα; Κι' εδω, στο μικρό αυτό

μάτι και το άφησε για το σκυλάκι. Το βράδυ, όταν έξαπλώθηκε το λεοντάρι για να κοιμηθ' ή μικρός σκύλος έπεσε κοντά του κι' έβαλε το κεφάλι του άπάνω στα πόδια του.

Άπο τότε το σκυλάκι δεν άφισε πια το κλουβι του λεονταριού. Το λεοντάρι δεν το έπειραζε τίόλου. Έτρωγαν και κοιμόνταν πάντα μονιασμένοι και καμμιά φορά έπαιζαν.

Μια μέρα ένας κύριος, που ήρθε να ιδ' το θηριοτροφείο, είπε πως το σκυλι ήταν δικό του και ζήτησε να του το δώσουν πίσω. Ο διευθυντής του θηριοτροφείου το παραδέχτηκε. Μόλις όμως άρχισαν να φωνάζουν το σκυλάκι για να το τραβήξουν έξω άπό το κλουβι, το λεοντάρι συλωθήθηκε στα πιανά του πόδια και μούγκρισε καταθυμωμένο.

«Άφισαν λοιπόν πάλι το σκυλάκι μέσα στο κλουβι.

Το λεοντάρι και το σκυλάκι έζησαν μαζί ένα όλόκληρο χρόνο στο ίδιο το κλουβι.

Μια μέρα ο μικρός σκύλος άρρώστησε και σε λίγο πέθανε. Τότε το λεοντάρι άρνήθηκε να φάη. Άδιάκαπα μύριζε το σκυλάκι, το χάιδευε, το άγγιζε με το πόδι του.

Όταν τέλος κατάλαβε πως ο μικρός του συντροφος πέθανε, άγριεψε, χτύπησε τα πλευρά με την ουρά του, ρίχτηκε στα κάγκελα κι' άρχισε να δαγκώνει τα σίδερα του κλουβιού και το πάτωμα.

Η μανία του βάσταξε όλη τη μέρα. «Όρμους πότ' εδω και πότ' εκεί με μουγκρητά. Κατά το βράδυ ήσυχασε μονάχα λίγο και έξαπλώθηκε στο πλάι του μικρού πεθαμένου φίλου του. Ο φύλακας θέλησε να πάρη το πτώμα, μα το λεοντάρι δεν άφινε κανένα να πλησιάση.

Ο διευθυντής σκέφθηκε να ήσυχάση το λεοντάρι βάζοντας μέσα στο κλουβι ένα άλλο ζωντανό σκυλάκι. Το λεοντάρι όμως το έξοχισε άμέσως. Έπειτα πήρε το πεθαμένο σκυλάκι το έβαλε ανάμεσα στα πόδια του κ' έμεινε έτσι έξαπλωμένο πέντε όλόκληρες μέρες.

Την έκτη μέρα το λεοντάρι πέθανε.

Άπό τα «Παιδικά» του Τολστόφ

ΣΗΝ Σ. ΦΡΑΓΚΟΥ

ΤΟ ΜΙΣΟ

«Αγαπώ έναν άνηψό, κι' αυτός πάλι ένα γατί. —Τ' αγαπ'ς; μου λέει σ' αυτό. —Όχι, λέγω. Το μισώ.

Με το στόμα το χρυσό, με τα μάτια τ' άνοιχτά, πάλι εκείνος μ' άρωτά: —Μπά! και τ' άλλο το μισώ!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ



πόχο, καλά είμαστε. Η μικρή μας κυρία είναι χαριτωμένη, έχουμε καλούς συντρόφους.

— Μ'ς ζαρκάδια σαν και σένα, Ζόχρα μου, υπάρχουν στον κόσμο πολλά' ενώ εγώ...

«Ο Γιουσουφ προσποικήθηκε πως επιδοκιμάζει τη φαντασμένη καμήλα. — Έχει δίκιο, Ζόχρα! είπε. Αυτή βλέπεις είναι με χα ρ ο ί, άπό μεγάλη οικογένεια. Όλες οι μεχαρι-καμήλες είναι ευγενικές, κι' η ευγενικώτερη άπ' όλες ή Γκιμέλα μ'ς!

— Αυτό ν' άκούγεται! είπε η Γκιμέλα. Προέπει να ξέρης, Γιουσουφ, πως είχα την τιμή ν' άνήκω στο μεγάλο φύλαρχο Σι-Άλλ-μπέν-Μενουάρ, που δεν καθάλλικε ποτέ παρά τη μητέρα μου Φάλυ. Α, εμείς δεν είμαστε κοινά φορηγά. Κανένα μέλος της ένδοξης οικογένειάς μου δεν κοιβάλησε ποτέ δέματα, καλάθια ή κοφίνια. Μ'ς καθάλλικεσαν μεγάλοι αφεντάδες και μεγάλες κυρίες. Και μ'ς άξιζε ή τιμή που μ'ς έκαναν. Το κανονικό, το γηγόρο, το συνμικό, το ό,τι, που χαρακτηρίζει την οικογένειά μας ήταν όνομαστί ό' όλη τη Σέμπκα!

— Και γιατί δεν έμεινες στη Σέμπκα σου, με το Μενουάρ και τη μητέρα σου Φάλυ; ρώτησε ο Ντζίν, που άρχισε ν' άκούη με θαυμασμό τις καυχησιλογίες της καμήλας.

— Γιατί μια μέρα χτύπησα το πόδι μου, και δεν μπορούσα πια να τρέχω σαν τις άλλες καμήλες της φάτας μου. Ο κύριος μου με πούλησε τότε σ' ένα Γάλλο άξιωματικό.

— Τι τέρατα οι άνθρωποι! φώναξε το πουλάρι, η Τσαδή, που τα είχε πάντα με τους ανθρώπους.

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 « Η μικρούλα φοβότανε, και με το δίκιο της, πως ο Νγκουγιέν θα είχε πάρα πολύ μεγάλες αξιώσεις που οι γονείς της δεν θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν και πως για να εκδικηθῆ θα εἶς θανάτωνε με φρικτά βασανιστήρια. Αθελά της μπρός στα κλειστά της μάτια, παρουσιάζονταν φρικτά εικόνες που ήταν αδύνατο να τις δωῆξη.

« Επιτέλους μιὰ μέρα, δέκα μέρες μετά την ἐγκατάστασή τους στο λημέρι τῶν πειρατῶν και δεκατέσσερις μετά την ἀπαγωγή τους ἀπὸ τὸ Γιέν-Μπαύ, αἰσθάνθηκε μιὰ μεγάλη χαρά.

Τὸ μεσημέρι ὁ Μὸ παρουσιάστηκε ὅπως πάντα, φέρνοντάς τους τὸ δίσκο με τὸ φαγητό τους και συνοδευμένος ἀπὸ τὸν ἀπαραίτητο Τριέν-Κόατ.

« Ὁ Σημαδεμμένος ἦταν στὶς κανίεσ του ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Εἶχε ἀρπάξει με τὴν τοιμίδα του τὸ αὐτί τοῦ δούστουχοῦ τοῦ Μὸ και τοῦ τὸ τραβοῦσε σὰν νᾶθελε να τοῦ τὸ ξεκολλήσῃ.

« Ὁ Μὸ ὥστόσο τὸν ὑπόμεινε με μαρτυρική ἐγκαρτέρηση. Εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφασή του.

« Ἀκούμπησε τὸ δίσκο χάμου και καθὼς ἔσκυβε ἔχωσε με τρόπο ἕνα χαρτί, κλωμωμένο μπάλλα στὸ χέρι τῆς Τι-Σάυ. Ἐκείνη ἔκανε σὰν να μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε.

« Ἐδωσε μιὰ γαβάθα στὴ Σιμόνη, ἔβαλε τὴν ἄλλη μπροστά της και ἀρχισε να τρώῃ.

« Τὸ χαρτί τῆς κίβλας κρύφει στὸ ἀνοιγμα τῆς μπλούζας της και δὲν τὸ ἔβγαλε παρά διὰν ἔφυγε ὁ Μὸ και ὁ Τριέν-Κόατ κι' ἐμείναν μόνας τους.

« Τι κάνεις; ἀπόρησε ἡ Σιμόνη διὰν τὴν εἶδε να ἀνοίγῃ με προσοχὴ τὸ χαρτί. Ποιὸς σου τὸ ἔδωσε αὐτὸ τὸ χαρτί;

« Ὁ Μὸ μὸς τῶθαλε στὸ χέρι, φιλύρισε ἡ Τι-Σάυ. Ὁ Μὸ προσπαθῆσεν να βγάλῃ τὴ λέξη.

« Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν και τόσο εὐ-

κολο. Οὐτὲ ὁ Μὸ οὐτὲ ἡ Τι-Σάυ ἦταν ξεπτέρια στὰ γράμματα. Κι' ἀν τὰ ὀρθογραφίσματα τοῦ Μὸ ἦταν δύσκολα να διαβαστοῦν ἀπὸ ἕνα μορφωμένο, ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο να ξεδιαλυθοῦν ἀπὸ τὴν καίμενη τὴν Τι-Σάυ ποὺ μὸλις γνώριζε να συλλαβίζῃ.

« Στὸ τέλος, ὅμως τὰ κατὰφερε και διάβασε αὐτὰ τὰ λόγια:

« Τι-Σάυ, δὲν μπορῶ πιά να βαστήξω. Θὰ πεθάνω, δὲν ἀντέχω πιά.

« Μπορεῖ και σὺ νᾶσαι τῆς γνώμης



« Ἐβαζαν τὸν Μὸ σὲ μιὰ κουβέρτα και τὸν πετοῦσαν ψηλὰ στὸν ἀέρα. » (Σελ. 475 στ. γ.)

μου. Μπορεῖ και ἡ κυρία Σιμόνη να μὸς κἀνῃ τὴν τιμὴ να σκέπτεται σὰν και μὲνα. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ σοῦ γράφω. Κατέστρεψε τὸ γράμμα μου μὸλις τὸ διαβάσῃς.

« Δοξαριάξω να φύγῃ κρυφὰ ἀπόψε τὸ βράδυ. Θέλετε, ἡ κυρία Σιμόνη και σὺ να μείνετε στὰ χέρια τῶν κωκυρῶν ἢ θέλετε να ἔρθετε μαζί;

« Ζυγίστε τα ἄλλα καλά. Ἐγὼ ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασή μου. Εἶτε μόνος μου, εἶτε μαζί σας, ἀπόψε θα φύγω.

« Ἄρθω να σὰ; δῶ πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς τρίτης βέρδεις. (*) Ἀοι-

(*) Μεταξὺ 10 μ. μ. και 12 μ. μ.

πόν μιλήστε τα κι' ἀν τὸ ἀποφασίσετε, να εἰσαίτε ἑτοιμὲς να φύγετε μαζί μου.

« Ὁ πιστός σου φίλος Μὸ »

« Ἡ Σιμόνη ἐχλώπιανε, ὕστερα κοκίνησε κι' ὕστερα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς Τι-Σάυ.

« Τι ὠραία! εἶπε. Για να μὰς προτείνει ὁ Μὸ να φύγομε μαζί του, πάει να πῆ πως θάνα βέβαιος εἶναι ἡ ἐπιτύχη τὸ σχέδιό του. Θέμασσε ἀνόητες ν' ἀφήσομε να μὰς ξεφύγῃ μιὰ τέτοια εὐκαιρία.

« Ἡ Τι-Σάυ ὅμως δὲν φαινόταν και τόσο ἐνθουσιασμένη.

« Ὁ Μὸ συχνὰ φαντάζεται πρᾶγματα ποὺ δὲν γίνονται, εἶπε Ἀμφιβάλλω ποὺ ἀν θὰ μπορέσῃ να πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του.

« Ἔστω και μιὰ ἐλπίδα να εἶχε στὶς ἑκατό, δὲν θέλω να χάσω μιὰ τέτοια εὐκαιρία, ἀπάντησε ἡ Σιμόνη.

« Βρισκόμαστε σ' ἕναν τόπο ὀλίγου ἀγνωστο, μακριὰ κι' ἀπὸ τὸ μικρότερο γαλλικὸ φυλάκιο, ἔκανε ἡ φρόνιμη κογκάλ. Ἔστω κι' ἀν παραδεχθοῦμε εἶναι ἡ ἀπορέσῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ κελλιού μας και θὰ μὰς παράσῃ κι' ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς φρουροὺς ποὺ φυλάνε ἀγρυπνοί, δὲν θὰ ξέρῃ κατὰ ποῖο μέρος να τραβήξῃ για να μὰς οδηγήσῃ στὸ Γιέν-Μπαύ και ὁ δρόμος εἶναι τόσο πολὺς ὥστε θὰ εἶναι ἀδύνατον να τὸν κάνομε ὅλο με τὰ πόδια. Καὶ τέλος πάντων ἐμεῖς ἀντέχομε, ἀλλὰ εὐό,

ποὺ εἶσαι μικρούλα και ἀδύνατη. Βέβαια δὲν θὰ σε ἀφίσω να κουράσῃς τὰ ποδαράκια σου και θὰ σε πάρω ἀγκαλιὰ για ἕνα διάστημα. Μὰ δὲν θὰ μποροῦμε νὰ προχωροῦμε γρήγορα και οἱ ληστεὲς θὰ μὰς τσακώσουν στὴ στιγμή.

« Ὁ φόβος μήπως μὰς τσακώσουν θὰ μὸς δώσῃ φτερά, εἶπε ἡ Σιμόνη. Ἐννοια σου, μὴ φοβάσαι, θὰ τὰ βγάλω πέρα.

« Θὰ εἶμασθε ἀναγκασμένοι να κοιμόμαστε στὰ δάση, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

« Τόσο τὸ χειρότερο, εἶπε ἡ Σιμόνη. Μιὰ φορὰ μέσα στὸ δάσος δὲν

θάνατο μεγαλύτερη ὑγρασία και σκοτάδι ἀπ' ἔδω.

« Μὴν ξεχνᾶς και τ' ἀγρία θηρία, φιλύρισε ἡ Τι-Σάυ. Δὲν περνᾶει νόητα δίχως ν' ἀκουστῇ τὸ μουγκρητὸ τοῦ πύργου. Πὼς θὰ σώσομε τὴ ζωὴ μὰς, ἀγκαμιὰ νόητα ὁ Ὀργκ-Κέ-Οπ (*) ἀποφασίζει να μὰς κἀνῃ βίζιτα τὴν ὥρα ποὺ κοιμόμαστε.

« Ἐγὼ ἐλπίζω πως δὲν θὰ τοῦ παράσῃ τέτοια ἰδέα, ἀπάντησε τὸ κοριτσάκι, ἀνατριχιάζοντας δίχως να τὸ θέλῃ. Καὶ δὲν πιστεύω, ἄλλωστε, ὁ Μὸ να φύγῃ δίχως να πάρῃ μαζί του ἕνα τουφέκι.

« Ἄν βασίζεσαι στὸ Μὸ για να χτυπήσῃ τὸν πύργον...

« Ὄχι, ἔκανε ἡ Σιμόνη, πὸ πολλὸ βασίζομαι σὲ μένα τὴν ἴδια.

« Ἀοιπόν; Εἶσαι ἀποφασισμένη;

« Ναι, κλή μου Τι-Σάυ. Θέλω να ξαναῖδῶ τὸν μπαμπὰ και τὴ μαμά. Θέλω να μάθω τί ἀπόγινε ὁ Ντενῆ. Θέλω να ξαναγυρίσω στὸ Γιέν-Μπαύ. Σὲ παρακαλῶ, ἔλα να φύγομε. Καλή μου, ἀγαπημένη μου Τι-Σάυ, ἐστὶ ποτὲ σου δὲν με στενοχωρήσῃς. Μὴ με στενοχωρῆς σήμερα. Κἀνε μου αὐτὸ τὸ χαιτήρι. Ἄν μείνω ἔδω θὰ πεθάνω.

« Συγκινημένη, ἡ γριὰ κογκάλ ἔσφιξε τὴ μικρὴ κυρία της στὴν ἀγκαλιά της και δὲν τῆς ἔφερε πιά καμιὰ ἀντίρρηση, παρ' ὅλους τοὺς ἐνδύμους φόβους της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.
Τὸ τέχνασμα

« Χά! χά! κρυφογελοῦσε ὁ Μὸ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του καθὼς κουνούσε τὴν κουτάλα μέσα στὸ πελώριο καζάνι.

« Ὁ Μὸ ἔβραζε τὸ σαστίτι τῶν ληστῶν. Σὰς ἀρέσει να με κοροϊδεύετε και να με βασανίζετε για να γελᾶτε, βάρδαχοι ἀνθρώποι, κωκυροί, ἔλεεινά. Ἐννοια σας και θὰ βρεθῆτε στὸν πὸ βόθρὸ κύκλω τῆς κόλασης ἐκεῖ ποὺ βράζουν και ψήνονται οἱ ὄμοιοί σας. Θέλετε να με βγάλετε ἀπὸ τὴ μέση, να με ξεκαστρέψετε, γιατί ἔρετε πως μ' ὅλο ποὺ ἔσεε εἰσοσσε πολλοὶ κι' ἐγὼ εἶμαι μοναχός μου, θὰ τὰ βρῆτε ὡς τὸ τέλος ἀχρημα μαζί μου. Ἐννοια σας ὅμως και περιμένετε λιγὰκι! Ὁ καὶ σὰς δειξῶ ἐγὼ παιὸς εἶμαι!

« Φυσικὲς, ὅποιος κάνει τέτοιες σκέψεις δὲν μπορεῖ νᾶχῃ τὸ νου του και στὸ φχητό. Κι' ὅπως ἦταν φυσικὸ

(*) Ὁ ἀρχοντας ὁ Τίγρης.

τὸ ρύζι κόλλησε στὰ καζάνι και ἐστὸκινισε, και οἱ ληστεὲς, τὴν ὄρα τοῦ φαγητοῦ, ἔγιναν ἔξω φρενῶν για τὸ ἔλεεινὸ «τιοῦ-τιοῦ» ποὺ τοὺς μαγειρεύε ὁ μάγειράς τους. Για να ξεθυμάνουν, κηρέλαβαν τὸ Μὸ και τοῦ ἔκαβαν τόσα βασανιστήρια, ὥστε ὁ δυστυχισμένος διηρέτης ἐνόμιζε πως εἶχε φθάσει πιά ἡ τελευταία του στιγμή. Ὠστόσο ἡ ἰδέα πως ὅπου νᾶναι τελειώνουν τὰ βασάνά του, τοῦ ἔδινε θάρρος κι' ἐλπίδα.

« Ὅπως ἔβλεπε, ὅταν τελείωσε τὴν κουζίνα του, τὴν ὄρα ποὺ ὁ Μπα ἤθελε να τὸν κλειδώσῃ μέσα στὸ κελλιό του, ὁ Μὸ πήρε ἕνα μισοκακόμοιρο ὕφος



« Ὁ Σημαδεμμένος εἶχε ἀρπάξει τὸ αὐτί τοῦ δούστουχοῦ τοῦ Μὸ... » (Σελ. 486, στ. α')

— τὸ συνθησιμένὸ του δὲ — κι' εἶπε: — Δὲν ἦμιον καλὸς μάγειρας ἀπόψε. Μὸς δίνετε τὴν ἀθεια να σὰς κᾶνω λ ἄ ι γ, σὲ σὰς καθὼς και στὸν κύριο Τριέν;

« Ὁ Μπα ἐγοῦρλωσε τὰ μάτια του. Τὸ λᾶιγ εἶναι ἕνα ἔθιμο ποὺ συνειθίζεται και πάλι στὴν Ἰνδοκίνα και σημαίνει «μετάνοια». Πάντοτε ὅμως ἡ μετάνοια αὐτὴ συνοδεύεται και ἀπὸ ἕνα μικρὸ δῶρο. Ἀοιπόν ἦταν φυσικὸ ν' ἀπορήσῃ ὁ Μπα γιατί ποὺ θὰ ἔβρισκε ὁ κωκυρᾶρης Μὸ να τοῦ κἀνῃ ἔστω και τὸ πρᾶγμα δῶρο;

« Και τί θὰ μὸς πρᾶξέρῃς, τὸν ρώτησε.

« Μιὰ μερίδα ὄπιο στὸν καθένα σας.

« Μιὰ μερίδα ὄπιο; Μὲ κοροϊδεύεις, σκουλήκι. Και ποὺ βρισκεται;

— Κρυμμένο στὴ ζώνη μου, ἀπάντησε ὁ Μὸ μ' ἄλη του τὴν ἀπάθεια.

« Να τὸ ἰδῶ.

« Ὁ Μὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του δυὸ στρογγυλὰ κουτάκια.

« Ὅριστε. Τὸ ἕνα εἶναι για σένα και τὸ ἄλλο για τὸν Τριέν.

« Ὁ Μπα πήρε τὸ ἕνα κουτάκι και τὸ μύρισε. Ἦταν ὡς ἑπάνω γεμάτο με μιὰ ἀλοιοφῆ καταπόνηση ποὺ μοσοβολούσε. Τὴ γνώριζε καλά: Ἦταν στ' ἀλήθεια ὄπιο και μάλιστα ἀπὸ τὸ καλύτερο.

« Και ποὺ τὸ ἔκλεψες αὐτὸ τὸ ὄπιο εὐό, λωποδοῦτη;

« Δὲν τὸ ἔκλεψα, διαμαρτυρήθηκα ὁ Μὸ. Μὸς τὸ χάρπισε ὁ Λιτουόγκ τοῦ Που-Γιέν-Μπίν, ποὺ καθὼς φαίνεται μ' εἶχε παράσει για δίκιο σας, κι' ἐπέμενε καλά και σώνει να τὸ πάρω.

« Ἡ ἐξήγησῃ δὲν φαινόταν και τόσο πιθανή και δὲν ἦ ἀρκούσε στὸ Μπα, ἀν ἐπρόκειτο για ὀποιόδηποτε ἄλλο πρᾶγμα. Μὰ σὲ τούτῃ τὴν περίπτωση ὁ Μπα δὲν ἤθελε να δειξῃ καμιὰ δυσπιστία.

« Δέχομαι τὸ λᾶιγ σου, εἶπε και θὰ δώσω και στὸν Τριέν τὸ μερίδιό του.

« Ὁ Μὸ προσοκύνησε ἔσκαμε κάτω. Καθὼς προσκυνούσε ὁ μὸς, χαμογελοῦσε τόσο στανικὰ, ποὺ ἀν ὁ Μπα δὲν εἶχε τὰ μάτια του προσηλωμένα στὰ δυὸ στρογγυλὰ κουτάκια, μὰ ἔβλεπε τὸ χαμόγελο τοῦ Μπα, θὰ ἔμπαινε σὲ μεγάλες ὀποψίες.

« Ὁ Τριέν ἐκείνο τὸ βράδυ θὰ κρατούσε νυκτοφυλακὴ και ἡ ὀπηρεσία αὐτὴ δὲν τοῦ ἦταν διόλου εὐχάριστη. Βρισκόταν λοιπὸν σὲ μεγάλες ἀκεφιές διὰν πῆγε και τὸν συνάντησε ὁ Μπα. Μὰ μὸλις ἀντίκρυσε τὸ κουτάκι με τὸ ὄπιο, ὅλο τὸ κακό του κέφι χάθηκε και τὰ μάτια του ἔλαμψαν.

« Τὸν εἶχα για πὸ ἔξυπνο τὸν Λι-Τουόγκ τοῦ Που-Γιέν-Μπίν, εἶπε. Νὰ χαρίσω ἕνα τέτοιο ὄπιο στὸν ἡλίθιο τὸ Μὸ!

« Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ σήκωσε τοὺς ὄμους του και πῆγε να πάρῃ τὴν πίπα του και τ' ἄλλα ἀνεργὰ του για να τὰ μεταφέρῃ στὸ φυλάκιο. Σκόπευε να κηπνίσῃ ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη βάρδα κι' ἀφοῦ θὰ εἶχε ἀποκοιμηθεῖ ὁ Νγκουγιέν, γιατί μ' ὅλο ποὺ ὁ Ἄσπρος Λύκος δὲν ἀπαγόρευε στοὺς ἀνθρώπους του να κηπνίσουν ὄπιο, ὡστόσο θὰ γινόταν ἔξω φρενῶν ἀν ἔβρισκε τὸν Τριέν με τὴν πίπα στὸ στόμα σὲ ὄρα ποὺ ἔλθοκληρῃ ἡ ἀσφάλεια τοῦ στρατοπέδου βρισκό-

δι' αυτός έχει έναν Κανονισμό γαλλικά, του έκδοτου κ. Βελαικου, rue des Grands-Augustin, No 5, Paris — Πληροφορώ τον Ίδιον ότι το «*En Οικογενεία*» αΐται στον τόμο του 1895, τὰ «*Δίπλωμα του Τράνοβαλ*» στον τόμο του 1907 και ή «*Πόλις του Χρυσού*» στον τόμο του 1906. Η Πρωτομιά δρ. 337 είναι σωστή. Στο Φωνηεντόλεπον 433 τὸ δριμκρον ἐκαίνο γράφθηκε κατὰ λάθος, τὸ ἔχει ὁμως ἡ ζητουμένη λέξις.

Πολύ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, *Καρωτίτις*. Ἡ ἀρίθμηση τῶν κομματιῶν γιὰ τὴ Σελίδα καλύτερα νὰ ἐξακολουθῆ ἀπὸ τὸ πρῶτο. «*Ὅσα δὲν ἔως τώρα ἔχης στείλει 12, γράψε 130 και ἐξακολουθεῖ.*» Τί προσόντα πρέπει νάχη κανίς γιὰ νὰ γίνῃ συνεργάτης μου; Μ' αὐτὰ δὲν ἐρίζονται! Μὲ μιὰ φράση μόνο ἐπρέπει νὰ γράφῃ ὄρατα». Καί γιὰ νὰ γράφῃ κανίς ὄρατα, πρέπει νὰ ἔχη γούστο, τέχνη, ὕφος, φαντασία, γνώσεις και — τὸ κυριώτερο — τάλαντα, ἰδιοψία.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω σήμερα τόπο νάπάντησῶ. Ἄς περιμένουν.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ραφαήλ, ἄ. (ΕΜ), Φλογέρα, κ. (ΠΠ), Ρήτωρ, ἄ. (ΑΑ), Ἀνυπόκακτος, ἄ. (ΕΔ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Μίνυ-Μάους* (ἔλαβα και δὲν θάρσῃω νὰ σοῦ πῶ περιμένω και τὴ ἐφλυαρία;) *Φρίνταν Π. Καπράλου* (χαμένος κόπος· οἱ λύσεις γράφονται σὲ λυσοῦχαρτο) *Ἀνυπόκακτον* (αὐτό, θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα) *Σεπτεμῆνον Ἀρόδον* (ἔστειλα ἄμείσως τὸ κομμάτι σου εἰς τὸ τυπογραφεῖο και θὰ δημοσιευθῆ στὸ ἐρχόμενο) *Μποσέμ* (πολὸ μ' εὐχαρίστησε κ' αὐτὸ τὸ γράμμα σου μὲ τίς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν στὰ ὄρατα χωριὰ) *Ἄστρο Ἀραπάκι* (δὲν ἀμφιβάλλω εἰ θὰ γυρίσῃς στὸ σχολεῖο μὲ τὴ μεγαλύτερη προθυμία γιὰ τὰ κομμάτια σου δὲν θυμώμαι, ἀλλ' ἀφοῦ λές εἰς τὰ ἔλαβα, θὰ περιμένουν τὴ σειρά τους) *Περγικισέσαν* (μποροῦσες—δὲν θάταν καμμιὰ «ἀγίνεια»—νὰ γράφῃς κ' ἀπευθείας στὸν κ. Ἄγρα γιὰ νὰ τὸν εὐχαρίστησῃς γιὰ τὰ συγχαρητήριά του· ἐπειδὴ ὁμως δὲν θὰ τοῦ ἔγραψες περισσότερα ἀπ' ὅσα μοῦ γράφεις, θὰ τοῦ θῶσω νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα σου κ' εἶναι τὸ ἴδιον) *Ἄθρον τῆς Ἀνδρου* (ἔστειλα αὐτὰ τὰ δύο φυλλάδια τὴν 21 Ἀγροῦστου και ἐλπίζω νὰ τὰ ἔλαβες) *Ναπολέοντα Βονοπέριτην* (ὁ Ὅμηρος τιμᾶται δρ. 6, πόσες φορές δὲν τὸ εἶπα; τὸ περιοδικό μου ἰθαδίθηκα τὸ 1879 κ' αὐτὸ δὲν τὸ γράφω πάλιν στον τίτλο μου; βλέπει λοιπόν πῶς μοῦ κάνεις ἐρωτήσεις γιὰ πράγματα ποὺ ἔπραξε νὰ τὰ ἔγραψ' και, ὁ Φαῖδων εἶναι ὁ κ. Ε. κ' αὐτὸ κασίγνωστο ἢ Κυρά· Μάρθα ὁμως εἶναι... ἢ Κυρά· Μάρθα) *Βολιώτικο Διαβολάκι* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ λαμπρὸ βαθμὸ ὦ, πολὸ μικρὴ ἢ διαφορὰ ἀπ' τὸν πρῶτο τὸ ψευδώνυμο ἐνεκρίθη· πολλὰς χαίρειόμοδες στὸ μπαμπά, τὸν παλιό μου *Γάσωνα*) *Μαρίαν και Θάνατ Παπαχριστοδοῦλου* (εἶδες και στοὺς δύο γιὰ τὸ ἄριστα!) *Παλαιὰ Ἑλληνοῖδα* (τίς ἔλαβα· λυσοῦχαρτο ἔστειλά· πὺς πάνε τὰ μπάνια κ' ἡ ζωγραφικὴ;) *Ἀγνήν* (αὐτὸ ἐλπίζω κ' εὐχόμαι νὰ εἶναι τὸ τελευταῖο, και νὰ μοῦ γράφῃς γρήγορα πῶς εἶσαι ἐντελὴς καλὰ) *Ραφαήλ* (μετ' ἡμετέρας αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα) χαίρειόμοδα στὸ θεὰ σου) *Αἰδοῦρινωτάκι* κτλ. κτλ. **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Σεπτεμβρίου θάπαντῶσῶ στὸ ἐρχόμενο.**

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσιν ἀμέσως τὴν νέαν των διεθδουσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες και ὄρατα. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταίνιας. Ἄλλως δὲν εὐθδυνόμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλάδιων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 271ου Διαγωνισμοῦ. Ἡ ἀνάξις τοῦ φυλλάδιου τοῦτον δεκταὶ μέχρι 8 Νοεμβρίου.

488. Δεξιόμοδος
 Σύνδεσμο και δύο προθέσεις
 —Τὴ δευτέρα στὴν ἀρχαία—
 Πῆς μου σὺ ποῦ ἔξερεις τόσα,
 Πουὸ, τὰ τρι' αὐτὰ δὲν συνδέσῃς,
 Ἄνθος, στὴν κοινὴ μας γλώσσα,
 Κάνεις ἀπ' τὰ πὸ ὄρατα;
 Παντοχαιρῶν

489. Στοιχειώδης
 Σ' ἓνα μάνθη ἔακουσὸ
 Ἀσύτερο κεφάλι βάζεις
 Καί γνωστὸ σου μυθικό
 Βασίλειον παρουσιάζεις.

490. Μεταγραμματισμὸς Τονόμοδος
 Τὸ κεφάλι πρῶτ' ἀλλάζει,
 Τὸ λαμὸ του διπλασιάζει
 Καί τὸν τόνο καταβάζει,
 Κι' ἀπὸ χροῖσμο ὄρνυτο,
 Γίνετα βαλκανικό
 Κράτος νέο καί παλιό.

491. Μωσαϊκὸν
 Κρήτη, Κάρπαθος και Ἀήλος.
 Ἄμοσγος κ' ἀκόμα Μήλος,
 Ἄπὸ ἓνα τὸν δαναεῖζον.
 Καί μιὰν ἄλληλ σχηματίζον.
 Ἐλάς Βλαστός

492. Τετράγωνον
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Ὅριζοντίας ἀνω, ὀροσειρά' κάτω,
 νῆος τοῦ Αἰγαίου Καθέτως δεξιὰ,
 θεὰ' ἀριστερὰ, ποῖσα.
 Ναυτεροῦλα τῆς Ἀνδρου

493. Κροντογραφικὸν
 123245678 = Ποταμός.
 245678 = Νῆος.
 32478 = Ἔσος ἀρχαῖος.
 42328 = Μυθολογικόν.
 52432 = Κόστος.
 67574 = Ἄνθος.
 73173 = Ἐπιφώνημα.
 8212628 = Νεοῦλ. μουσικὸς.
 Ἄσπασια Περιπέλειος

494. Ἐπιγραφή
 Ψ Δ Α Α Θ Ε
 Η Υ Υ Δ Η Υ
 Μ Ε Ο Λ Ε
 Κεραμίδιος Γάτος

495. Διπλὴ Ἀκροστιχίς ἐξ Ὀμοιομόρφων Ἑλλησινομορφῶν
 Α Α
 Μὲ τὰ δύο αὐτὰ φωνήεντα και μὲ ὁμοιόμοδες σύμφωνα νὰ σχηματισθοῦν ἔξ λέξεις σημαίνουσαι: συναίσθημα, ἄγιον, ὄμοσρον, τερπνόν εἰς τὴν ἀκοήν, ἀσθένεια, προσήτην.
 Τῶν λέξεων τούτων, τὰ μὲν ἀρχικά πρέπει νάποτελοῦν πῶσιν τῆς Π. Διαθήκης, τὰ δὲ δευτέρα τίτλον βασιλικόν.
 Λυσοῦχαρτο

496. Μινυόν
 τ - α - ο
 Παῦλος Αἰμίλιος
497. Γρίφος
 γν γν
 ὄρη ζῶ — τὴν Κῶ Ψ
 γν γν
 γν
 Ὑπαροσιστής τῆς Πατρίδος

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 26

291. Πηγάδι (πλ, γὰ, δι).—292. Λύτρα-Λύτρας. — 293. Πρίνος-κρίνος. — 294. Οὐρανός-οὐρά.
 295. Θ Ω Σ
 Θ Ε Ο Σ
 Θ Ε Μ Ι Σ
 Θ Η Σ Ε Υ Σ
 Θ Α Ν Α Τ Ο Σ
 Θ Ε Ρ Σ Ι Τ Η Σ
 Θ Β Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Σ
 Θ Ο Υ Κ Υ Δ Ι Α Η Σ
 Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Κ Α Η Σ

296. ΝΙΑΓΡΑΣ (Ἴος, Ἄγας, Γίγας, Ρίγα, Σινά).—297—302. Τὸ πτερωτόν εἶναι τὸ Ε: Ἑλλάς, Σελίνοσ, Ἄπεννινα, Φολέγανθος, Ὀλομῆρος, Ἀγταξέρης.—303. ΠΙΟΣ-ΑΡΜΑ-ΔΑΟΣ-ΑΝΝΑ (ΠΑΛΑμῆς, ΙΡΑΝ, ὈΜΟΝοια, ΣΑΣΑ).—304. Γενεῖς ἀδίκου χαλεπὰ τὰ τέλη. — 305. Νίνα, ὄσος μου οὔνα και καρδία.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΔ'—438]
 Τίς τῆς Πηγῆς, Πηγῆς, Λευκῆ, τιμὴ μου ἓνα σας τετραδιάκι, θ' ἀρνήθητε; Δ/ση: Αναναῦ, Γωνία Π. Πατρῶν Γερμανοῦ—Κισοῦδου, Θεσσαλονίκη, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

[ΑΔ'—439]
 Σφιγξ, Δουλοῦδενια Ὑπαρξῆ, Λευκὴ Καμέλια, μύρις εὐχαριστίας γιὰ τὰς εὐχὰς σας.
 Μαργωλάκι

[ΑΔ'—440]
 Βραδέω, Σφιγγα, Ὀλιδιέρο Κρόμβελ. Λοῖποὺς μυστευχαριστῶ.
 Μαργωλάκι

[ΑΔ'—441]
 Εὐχαριστῶ ἑλοὺς τοὺς ἀγαπημένους ποῦ μ' εὐχέθησαν γιὰ τὴν γιορτὴν μου.
 Παιραισιώτικη

[ΑΔ'—442]
 Πρωτομπαίνοντας στὸ μωρομένο σαλονάκι τῆς «*Διαπλάσεως*», χαίρετῶ τὸν ἀειπλάσοσμο και ἀνταλλάσοσ Μ. Μαστικὰ μὲ ὄλες. Στείλατε: Ἀσωνίαν Χ. Ζώην, Ζαχυνθον, διὰ:
 Ζανθονούλα

[ΑΔ'—443]
 Λοῦ, ἐπειδὴ ἀναίτιξες τὰ φορῆς τὰ γυαλιά του ἤλιου και τὰς ὄρας τοῦ μεσονυχτίου, σοῦ φάνηκαν ἔλα στὴν Κοζάνη μαῦρα και σκοτεινά! Ἡ ἀγγελία σοῦ ἔχαρη!
 Ὀλιμμένη Γοητεία

[ΑΔ'—444]
 Φανερῆθη Κυκόλη, σὲ γνωρίζω. Θυμῆσαι; Κηρῆσοῦ, Ἀνατόλη, Ὀλομπος; Βρές μὲ!
 Πασχαλιὰ

[ΑΔ'—445]
 Εὐξακολουθῶ [ΑΔ'—380] στὴν καλήν Δ/ση: Μαρίνα Μαυρομμάτη, Νέα Φιλαδέλφεια, Ἀθήνα διὰ:
 Πασχαλιὰ

[ΑΔ'—446]
 Μπαροθακλῆς=Ἀλεξέζατος (ἔχι Ἄλεξέζατος). *Ναπολέων Βοναπάρτης*